

Hammarbys Buzz Aldrin

Magnusson möter: Leif Strandh

Jag minns en historia jag hörde för några år sedan om Johnny Ekström. Det var en journalist på en av våra stora morgontidningar som skulle göra en intervju med Johnny. Det här var i början på Johnnys karriär och han bodde fortfarande hemma hos mamma i Göteborg. När journalisten ringde på dörren öppnade Johnnys mamma och sa "Johnny kommer snart, han är bara ute och köper Buster". Och lite så här har det väl varit, jag har intervjuat spelare i tio år och på frågan om senaste lästa bok har det blivit "Tintin i Hajsjön" eller "Kalle Anka Pocket 5".

Om det är brist på tid eller brist på kulturella intressen ska vi låta vara osagt men det finns i alla fall undantag som bekräftar regeln.

– Jag försöker läsa rätt mycket, säger Leffe Strandh, jag gillar också att gå på teater och museum.

Vi sitter på Tegelhuset vid Medis, en lugnare kusin till uteserveringarna på torget, som dessutom serverar tjeckisk öl ur riktiga glas och det är tjugofem grader varmt trots att klockan snart är tio. Efter en stunds prat om Irving Stone och Nick Hornby berättar Leffe att han just varit och sett Djurgården–Halmstad.

– Djurgården var väldigt dåliga, jag såg Hammarby–Örebro i går och kan konstatera att Hammarby är ett mycket bättre lag än Djurgården. Jag var faktiskt djurgårdare när jag var liten men det har gått över, nu är det bara Bajen som gäller.

Det började annars i IFK Stockholm för Leffe.

– Ja, fortsätter Leffe, jag växte upp ute i Värberg och lirade i IFK tillsammans med Johan Hammarström och Micke Borgqvist. Vi hade ett rätt bra lag, vilket uppmärksammades av Hammarby. Så när jag var fjorton tog jag steget över till Bajen.

Debut mot Norrköping

Det blev en del pojk- och juniorlandskamper för Leffe innan han blev uppflyttad i A-truppen 1985.

– Jag debuterade mot Norrköping på Idrottsparken och fick spela sista kvarten tillsammans med Billy. Sedan satt jag på bänken i UEFA-cupen mot Pirin

Leif Strandh

Mittfältare/forward

Född: 670414

Moderklubb: IFK Stockholm

I A-truppen: 1985–90, 1992–97

A-landskamper: –

Allsvenska matcher: 85, 10 mål

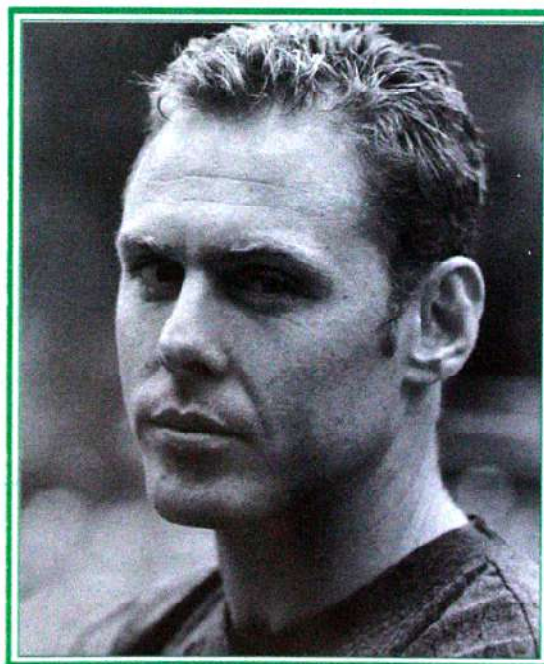

FOTO: HANSE PROBYN

från Bulgarien men fick aldrig hoppa in, men gissa om jag var sugen på att lira.

På det här sättet fortsatte det säsongerna 1986 och 1987. Det blev sporadiska inlägg men säsongen 1988 var Leffe äntligen ordinarie.

– Jag spelade uteslutande ytterfältare och gjorde mitt första allsvenska mål mot Brage på Söderstadion. Tyvärr så räckte vi inte till, det blev nedflyttning. Hammarby hade inte riktigt klarat generationsväxlingen och blev lite desperata på hösten när man tog hit engelsmannen Gary Owen. Han var inte alls den spelartyp vi behövde och hade ungefär samma hållning som Mr Bean. Han lirade bara två bortamatcher mot Örgryte och Malmö. Dessutom var Uffe Eriksson skadad till och från, han är för övrigt den bästa spelare jag spelat med.

FOTO: ROLLE RYDIN

Derby mot Djurgården våren 1995
– Leffe Strandh tar sig förbi Kaj Eskelinen.

Division 1

Säsongen i norretan 1989 blev bara ettårig, laget gjorde en remarkabel upphämtning på hösten efter att ha legat sju tag på sommaren.

– Det var knappt vi trodde på oss själva inför hösten, minns Leffe, men så vände det helt plötsligt och inför sista matchen i Karlstad så hade vi en liten chans att gå upp.

Karlstad ja, en idrottshistorisk plats i alla hammarbyares hjärtan. När matchklockan visade full tid stod det bara 4–0 och Hammarby behövde två mål till för att gå upp. Leffe Strand gjorde det viktiga femte målet.

– Jag var rätt slut och hade krampkänning men fick med en tåpaj in bollen. Innan dess hade jag också spelat fram Thomas Lundin till fyran. När sedan Jönsson slog in sexan trodde man inte att det var sant. Men efter målet blev det rätt otäckt. Jag hamnade underst i en hög på hundra man och fick panik. Jag bara skrek rätt ut och när jag till slut kom loss spydde jag.

Leffe gjorde det viktiga 5–0-målet men alla rubriker, reportage och hyllnings-T-shirt handlade bara om Nicklas Jönsson. Det var väl lite grann som att vara tvåa på månen som Buzz Aldrin 1969. Neil Armstrong tog alla rubriker och Aldrin står i dag endast i svenska ordlistor som ett bekämpningsmedel.

– Ja, garvar Leffe, visst är det kul att få rubriker och läsa om sig själv men jag har aldrig varit en sådan person som har velat stå i centrum. Det var bara fantastiskt att vi gick upp, det är mitt absolut roligaste fotbollsminne.

Till Djurgården

Det allsvenska sejouren blev bara ettårig. Leffe gjorde en godkänd säsong, han hade slutat jobbet som målare och satsade allt på fotbollen, men laget räckte inte till och Leffe började fundera på att röra på sig.

– Jag ville spela allsvenskt och när Djurgården hörde av sig slog jag till. Det blev en segdragen förhandling och Hammarbys dåvarande ordförande Arne Larsson ville först inte släppa mig, men det ordnade sig till slut. Precis när jag skrivit på för Djurgården hörde norska Tromsö av sig, tyvärr lite väl sent.

Året i Djurgården blev ingen succé trots en toppmatch mot IFK Göteborg på våren.

– Ja, det gick jättebra men matchen efter var jag inte ens på bänken. Vi hade ett mycket bra mittfält med bl a Krister Nordin och Jens Fjellström men det var ändå jobbigt att inte få spela.

Hem igen

Djurgården lyckades inte göra rätt för sig i Strandh-affären, man hade helt enkelt inte de 200 000 som behövdes och våren 1992 var Leffe tillbaka på Söderstadion.

– Jag ville spela fotboll, säger Leffe, och när Hammarby tog kontakt tvekade jag inte, det var som att komma hem.

Laget 1992 höll dock ingen högre klass och det skulle bli en miserabel säsong för de grönvita.

– Vi hade värvat dåligt och är det något man kan anmärka på i Hammarby så är det värvningspolitiken. Redan 1988 hände till exempel något märkligt. Ordföranden Ulf Söderbergs dotter hade träffat en Italienare på en tågfluff som på något märkligt sätt blev uppbjuden på en träning. Liraren kunde inte slå en bredsida och han tränade med sin plånbok och nyckelknippa i fickan.

Under säsongen 1992 fick en rumän hoppa in direkt i en träningsmatch, han hade varit ute och tågfluffat och skulle, enligt någon i styrelsen, säkert vara bra för att han hade fotbollskojorna med i bagaget. Behöver jag säga något om hans insats?

Året efter blev i alla fall bättre, med den nye tränaren Tommy Davidsson och Hans Eskilsson i målform agerade Leffe framspelarens roll.

– Det blev nio mål och tretton assist och två omgångar från slutet hade vi avgörandet i egna händer mot Vasalund och jag lyckades kvittera när det var en kvart kvar. Sedan gjorde Jensa segermålet och fick alla rubriker, jag var tvåa igen, garvar Leffe.

Karriärens höjdpunkt

Allsvenskan 1994 blev lite upp och ner men Hammarby kunde till slut rädda kontraktet efter några bragdmatcher på hösten. Bland annat slogs Malmö tillbaka i Leffe Strandhs stora föreställning.

– Det är säkert en av mina bästa matcher i karriären, jag gjorde båda målen och hade ett stolpskott. Jag brukar vara väldigt självkritisk men när jag såg matchen på video efteråt kunde jag konstatera att jag verkligen var bra. Sedan fixade vi kvalet ganska lätt och jag fick göra första målet på Fredriksskans. Norrköping hade kollat in mig och jag fick ett anbud på våren 1995. Jag var nere och rekade lite men jag var för hemmakär för att flytta. Tidningarna skrev att min tjej inte ville lämna stan men det var nog mest jag.

Säsongen 1995 blev märklig, trots bra förstärkingar åkte laget ur.

– Vi fick Danne, Kim och Champa och lyckades

ändå inte hålla oss kvar. Man ska inte överskatta tränarens roll men jag tror att till exempel Roffe Zetterlund skulle hållit oss kvar.

Året efter blev en parentes, Leffe gjorde en skaplig säsong men det fanns ingen spelglädje.

– Nej, träningarna var tråkiga och när vi förlorade stort mot bland andra Gefle och Spåret fanns det ingen som tog tag i det hela.

Sedan kom Roffe Zetterlund för att bringa ordning i de grönvita leden.

– Jag hade allra största förtroende för Roffe och han lyckades också ta oss upp första året. Men materialet var bra och det hade varit dåligt om vi misslyckats. Roffe är bra som tränare om man räknar dom elva som får spela, tyvärr kan han behandla dom som står utanför laget lite avvaktande.

Till lägre divisioner

Efter matchen borta mot Lira började Leffe känna att det var nog med elitfotbollen.

– Jag kände mig helt enkelt mätt och tänkte trappa ner men efter ett par veckor blev jag sugen igen. Jag hörde ingenting från Hammarby och tiden gick. Till slut fick jag veta genom en av mina bästa kamrater att jag nog inte skulle få kontrakt. Han hade pratat med Vadim Jevtusjenko som hade läckt. Jag blev verkligen besviken att få beskedet på ett sådant sätt efter tolv år i A-truppen, säger Leffe och låter för första gången bitter.

Det blev en tripp till Kina i stället.

– Ja, jag testade för Apollon i Kanton men hade tre tiondelar för dålig tid i ett av deras märkliga tester. Sedan var jag en vecka i skotska Motherwell men dom behövde en defensiv spelare så det blev spel i Värtan i stället.

Inför årets säsong lockade Leffes kompis Robban Plaszczyk över Leffe till Bagarmossen/Bellevue och division fyra spel.

– Men jag kände att jag hade mer och ge, jag måste träna mycket för att vara bra, annars blir jag nog en medelmåttig division fyra spelare. Så när Café Opera hörde av sig tvekade jag inte, jag trivs bra i klubben, avslutar Leffe.

Så nu är det Djursholms IP som gäller för den inbitne söderkisen som hellre besöker krogarna på Södermalm än sitt lags stamställe. Och när han har ledigt från studierna på GIH läser han gärna en god bok. Och det är förmodligen inte Tintin i Hajsjön.

Magnusson